

Pigerne bliver sendt til psykologer

- men hvad, hvis det er samfundet, der skal have et tjek på menneskesynet i stedet for.

For at læse denne klumme må du være avislæser. Hvilken type? Nogen gnaver sig igennem avisen - begyndende med forsiden. Andre begynder bagfra. Jeg selv hører til den gruppe, der går avisen hurtig igennem og vender tilbage til udvalgte artikler. Kan jeg ikke nå det på dagen, sætter jeg en lille stjerne på forsiden og ved artiklen. 2 stjerner hvis der er flere artikler etc. Så er de klar til at blive læst senere - i weekenden eller i en ferie. Jeg tager simpelthen bunken og begynder fra en ende. Artikler, der for et par dage eller et halvt år siden havde fået en stjerne, viser sig at være ligegyldige, så jeg kunne have sparet noget tid på min fremgangsmåde, hvis det ikke var fordi, jeg faldt over nogle andre artikler undervejs. I sidste uge læste jeg en notits, som beskriver at hver 5. studerende går til lægen med stress. Her beskrives at de bedste karakterer, imponerende CV og praktik pladser ikke gør de studerende mindre stressede. Direktør for Århus Universitets studenterrådgivning: Steen Kruse-Blinkenberg citeres for, at især kvinder, der er lynende begavede og ambitiøse, bærer rundt på et selvværd, der får dem til at tro, at det er deres præstationer, der alene afgør, om de er værd at elske.

Ikke blot er dette en gammel nyhed, som kommer frem med jævne mellemrum. Det bliver også værre og værre. Vi, som arbejder i højskolen, ser det år efter år, og det bliver mere og mere tydeligt.

Eleverne, vi har i dag, er topmotiverede. De stiller store faglige krav, og de lægger stor arbejdsomhed for dagen. Iblandt dem oplever vi også disse piger, der kan alt. De spiller mindst ét instrument, kan danse, er velformulerede og skarpe i diskussionerne, kommer fra hjem med kærlige, interesserede forældre, og alligevel lider de af et næsten lammende mindreværd.

Er de heldige bliver de tilbudt psykolog, men det er og bliver symptom- og ikke årsagsbehandling.

Jeg tyer igen til et indlæg, der lige havde fået en stjerne. Maria Markus beskriver diskriminationen ved uddeling af kulturpriser. Over de sidste 12 år er der blevet givet dobbelt så mange kulturpriser til mænd som kvinder, uden at det overhovedet er blevet diskuteret! De unge kvinder kan arbejde sig til døde, uden det hjælper.

Da jeg søgte job som nyuddannet, blev jeg nummer 2 igen og igen - overhalet mænd. Indtil min kvindelige "mentor" tog mig i skole og rensede "pigefejlene" ud i min kommunikation. Hun fik mig fortalt, at jeg ikke skulle bruge tid på at fortælle, hvad jeg ikke kunne, men hvad de rent faktisk ville få, hvis de valgte mig. Sådan noget er ikke åbenbart for en ung pige. Dertil kommer at systemerne ikke kender til sin egen Rip, Rap og Rup effekt: At mænd giver priser, bestyrelsesposter og jobs til mænd. Ikke fordi de ikke vil have kvinder, de vil bare gerne fremme det, der ligner dem selv. Det er sådan set meget naturligt. Men man ser ikke at det samfunds/menneske syn har sine ofre. Denne uretfærdighed opdager pigerne først senere. Lige nu står de overfor et hidtil uset pres fra samfundets side. Fra de politikere som vi vælger.

Unge mænd og kvinder bliver generelt pacet frem som aldrig før. De ser alle mulighederne og lammes af netop det, der kunne ligne et slaraffenland. De har brug for tid, og lige netop tid er en mangelvare. I øjeblikket bliver alle straffet på karakteren, hvis man ikke er begyndt på en uddannelse efter 2 år. Nu vil man stramme grebet endnu mere, så man bliver straffet både på karaktergennemsnittet og på SU-en, hvis man ikke går i gang indenfor det første år. Det betyder, at mange unge begynder på et studie og ganske ofte skifter fag eller dropper ud. Et økonomisk spild for samfundet og endnu et desorienteret og ulykkeligt menneske.

Ramt kan de så f. eks tage på højskole for at finde sig selv, men de skulle jo have været på deres dannelsesrejse, inden de tog et valg. De skulle have haft et arbejde mellem mange typer af folk, været inde i kreative miljøer, det være sig højskoler, teatergrupper, rejst til Afrika osv. osv.... Det gør ganske mange alligevel, trods den løftede pegefinger fra samfund og regering, men politikerne har stærke pressionsmidler, og de kan finde på at bruge dem, mod al sund fornuft.

En ting er sikkert. Vi skal tale om problemerne, for de bliver kun større, hvis vi ser passivt til. Vi har brug for debat på alle platforme. Samtaler på arbejdspladsen, i lokalsamfundene og i avisen!

Af Else Mathiassen, forstander på Vestjyllands Højskole